

Arrest

nr. 237 132 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 november 2019 diende verzoekster bij de bevoegde Belgische ambassade een visumaanvraag type C in om een Belgische vriend alhier te bezoeken.

1.2. Op 6 januari 2020 weigerde de verwerende partij het visum te verstrekken. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”.*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

“schending van artikel 32 van de Visumcode, schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsplicht”.

Zij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing vermeldt twee (van de mogelijke) weigeringsgronden voorzien in artikel 32 van de Visumcode, met name dat

(1) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en

(2) dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de beslissing.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekening gehouden met de documenten die werden voorgelegd ter ondersteuning van de visumaanvraag.

Omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen die pertinent zijn voor de beoordeling van deze visumaanvraag, is de beslissing ook onvoldoende gemotiveerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de overgemaakte documenten.

Wat betreft de eerste weigeringsgrond, met name dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, wordt helemaal niets gemotiveerd.

Nochtans heeft verzoekster verschillende documenten voorgelegd waarin het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf werden uiteengezet.

In de uitnodigingbrief van 30 augustus 2019 staat duidelijk dat de heer A. D. verzoekster uitnodigt om België te bezoeken en de feestdagen, Kerst en Nieuwjaar, door te brengen met zijn familie, nadat hij reeds 9 jaren meermaals per jaar een bezoek brengt aan haar familie.

Hij meldde tevens dat hij na haar verblijf van ca. 60 dagen met haar zou terugreizen naar Filippijnen.

Er blijkt evenwel niet dat deze uitnodigingbrief in de beoordeling van de eerste weigeringsgrond werd betrokken. Evenmin blijkt waarom dit stuk niet zou volstaan om het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf aan te tonen.

De motivering dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. De motivering inzake de eerste weigeringsgrond is dan ook niet draagkrachtig en dus niet afdoende.

Wat betreft de tweede weigeringsgrond, met name dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, wordt in de bestreden beslissing evenmin gemotiveerd.

Nochtans heeft de heer A. D. die de verzoekster uitnodigde, in zijn brief vermeld dat hij met de verzoekster zal terugreizen naar Filippijnen.

Bovendien werden door de verzoekster bijkomende stukken voorgelegd, zoals een bewijs van eigendom van twee onroerende goederen evenals bewijs eigendom van een SUV. Verzoekster heeft ook een bankafschrift van haar spaarrekening bij Metrobank overgemaakt.

In de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet waarom deze toelichting in de brief niet zou volstaan om het voornemen om terug te keren aan te tonen. Eveneens wordt niet gemotiveerd waarom de eigendomsbewijzen en het bankafschrift niet kunnen worden aanvaard om haar voornemen om terug te keren aan te tonen.

De motivering dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. De motivering inzake de tweede weigeringsgrond is dan ook niet draagkrachtig en dus niet afdoende.”

2.2. Verzoekster werpt onder meer de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Ze wijst erop dat ze documenten heeft neergelegd ter ondersteuning van haar visumaanvraag en dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt of er rekening werd gehouden met deze stukken. Verzoekster benadrukt dat er voor de twee motieven die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing niet wordt geduid waarom de stukken niet volstaan. Ze besluit dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verschillende stukken heeft neergelegd ter ondersteuning van haar visumaanvraag waaraan ze herinnert in haar verzoekschrift. Gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat de door haar overgelegde stukken niet worden betrokken in de motivering van deze beslissing. Nergens wordt concreet toegelicht waarom het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond door de verzoekende partij en evenmin licht de verwerende partij toe waarom verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, ondanks de door verzoekster overgemaakte stukken.

2.5. De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De mededeling van de mogelijke motieven via het neerleggen van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.6. Er werd geen nota neergelegd door de verwerende partij. Ze verdedigt zich dan ook niet op de door verzoekster geuite kritiek.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA